

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **R. A.**, zastoupeného Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem v Praze 7, Jana Zajíce 36, za účasti **Ministerstva vnitra,** odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 30. 8. 2004, č. j. 52 Az 16/2004 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 30. 1. 2004, č. j. OAM-1799/VL-07-P20-2002, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že se domnívá, že mu vznikl nárok na poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své čečenské národnosti. Z důvodu možných teroristických útoků se státní orgány Ruské federace snaží zabránit usazování osob čečenské národnosti na území Ruska mimo Čečensko, což se negativně dotýká osob čečenské národnosti, které nemají s terorismem nic společného. Stěžovatel do České republiky přicestoval z obavy o svůj život. Uvedené skutečnosti sice nemůže prokázat, dle domnívá se, že jsou obecně známé, a tak by jak správní orgán, tak i soud k nim měly přihlédnout. Jestliže bude stěžovatel nucen vycestovat zpět do Ruské federace, bude ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho čečenské národnosti. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Uvedl, že trvá na tom, že se žádostí stěžovatele zabýval individuálně a svědomitě, v souladu se zákonem o azylu, přičemž došel k závěru, že tvrzení stěžovatele jsou nepravděpodobná. V dalším odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. A709/2001. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 25. 3. 2002 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 30. 4. 2002 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že z Ruska odjel z důvodu mlácení a ponížení ze strany milice a vojáků ruské armády. Byl několikráte zadržen a vyslýchán, aby přiznal, že bojoval s Čečenci. Součástí správního spisu je také zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z října roku 2002, o hodnocení Ruska, dále informace získané správním orgánem v rámci své úřední činnosti týkající se např. postavení Čečenců v Dagestánu, bezpečnostní situace v zemi, postihů za vyhýbání se vojenské službě, národnostního pronásledování a všeobecných informací o Ruské federaci. Z těchto dokumentů mimo jiných vyplynulo, že republika Dagestán je mnohonárodnostním subjektem, kde žije více než 40 národů a národností, proto je tvrzení o častých kontrolách dokladů osob kvůli jejich národnosti vysoce nepravděpodobné a současně je nepravděpodobné i pronásledování z důvodu národnostní či sociální příslušnosti. Na území Dagestánu nedochází k významnějším operacím federálních vojsk.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, ve znění platném pro projednávanou věc, se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho poukaz na skutečnost, že má nárok na udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jeho odůvodněného strachu z pronásledování dle zákona o azylu. V této souvislosti se jeví za vhodné ocitovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68: **„**Pojem „odůvodněný strach z pronásledování“ dle ust. § 12 písm. b) zákona je neurčitým právním pojmem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v tomto případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl.**“** S ohledem na výše vymezené hranice soudního přezkumu konstatuje Nejvyšší správní soud, že v napadeném rozhodnutí jak krajského soudu, tak i správního orgánu neshledal žádnou nezákonnost. Správní orgán se pečlivě zabýval nejen obecnou situací v Ruské federaci z hlediska podmínek udělení azylu, včetně okolností týkajících se možného návratu stěžovatele do vlasti, a to na základě podkladů, které citoval ve svém rozhodnutí, ale i konkrétní situací stěžovatele v celkovém kontextu zahrnujícím otázky jeho národnosti a obecného klimatu v Dagestánu. Pokud poté rozhodl na základě takto obsáhle provedeného dokazování, soud mu nemohl nic vytknout, jestliže stěžovateli neudělil azyl, neboť z jeho rozhodnutí jsou patrné úvahy, kterými byl správní orgán v průběhu řízení veden, a na základě jakých relevantních skutečností rozhodl, a to zejména za situace, kdy některá z tvrzení stěžovatele se ve světle důkazních prostředků shromážděných správním orgánem jeví jako zcela nevěrohodná. Stejně tak nelze nic vytknout ani soudu, který přezkoumával zákonnost postupu správního orgánu a který žalobu proti jeho rozhodnutí zamítl. Stejné závěry Nejvyšší správní soud zaujímá i co se týká další stěžovatelovy námitky ohledně překážek vycestování, neboť stěžovatel v rámci správního řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily důvodnosti jeho obav z cesty zpět do vlasti, obzvláště jestliže ze zpráv citovaných správním orgánem v odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že v případě návratu stěžovatele do vlasti neexistuje žádná překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že azyl je už historicky právním institutem, kterým nositel jedné svrchované moci (v moderní době nositel státní suverenity, tedy stát) poskytuje svou ochranu někomu, kdo se nachází pod jurisdikcí jiné státní svrchovanosti, kterou (a právě jí) je bezprávně ohrožen na svobodě, zdraví, životě nebo jiných základních hodnotách. Nejvyšší správní soud proto již opakovaně vyložil ve své konstantní judikatuře, že pojem „pronásledování“ v sobě obvykle zahrnuje aktivitu státní moci (exekutivní nebo soudní), pod jejíž svrchovaností se stěžovatel nachází obvykle jako její státní občan, nepřípustnou z hlediska lidských práv, popřípadě záměrnou či objektivně vynucenou pasivitu státní moci domovského státu, která představuje přímou nebo nepřímou podporu pronásledování nepohodlných jedinců někým jiným.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem

dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu